

Închisă la 28 august, școala lui Seliminski se redeschidea curînd, ceea ce provacă o nouă reclamație, de data aceasta chiar la domnitor. Închisă din nou, aduse protestul obștii slivnenilor, care invocau privilegiile acordate de Divan în noiembrie 1830¹.

La Bereasa, Seliminski ajunsese adevăratul șef al slivnenilor, dînd orașelului o conducere democratică prin reprezentanți aleși. El însuși era împuternicitul principal. Ca atare slivnenii nu mai plătiră nimic lui Sachelarie și lupta luă un caracter acut. Atît Seliminski, cît și Sachelarie se adresară prin diverse plîngerî autorităților sau domnitorului Alexandru Ghica. În jalba sa din 30 iulie 1836, Sachelarie arată că slivnenii sînt gata să se împotrivescă cu forța și că sînt cuprinși « de duhul răscoalei »². După alte tentative nereușite³, se ajunse la procesul care, prin sentința din 18 octombrie 1836, dădu dreptate lui Sachelarie⁴, pe care-l recunoștea drept proprietar al moșiei Bereasa și deci al terenului pe care se înființase orașelul « Noul Sliven ». Acum Sachelarie, cu ajutorul autorităților, în fața cărora slivnenii treceau drept niște băjenari ce nu vor să se supună legilor țării, începu o exploatare din ce în ce mai aspră. Cînd ultimele încercări de a anula această sentință nu reușiră și cînd, în martie 1837, Sachelarie împrumută de la căminarul Ștefan Hagi Moscu 15000 de florini olandezi, dînd ca zălog Bereasa⁵, slivnenii se hotărîră s-o părăsească, pentru a nu pierde și dreptul de a se muta de pe zisa moșie⁶. Cei mai mulți se așezară în special la Ploiești⁷ lîngă alți conaționali de ai lor, alții s-au stabilit la Brăila⁸, Buzău, Galați și alte orașe ale țării. Plugarii se duc și prin sate, de ex. la Oinac⁹ (Vlașca), Fundul, Ulmeni¹⁰ (Ilfov) ș.a. Meșterul Tudor Karahristov fuge într-o noapte din Bereasa și se stabilește la Pitești, unde mai erau și alți slivneni¹¹. Alții dădură jalbe ca să se reîntoarcă în Basarabia sau înapoi peste Dunăre, la Sliven¹². Destui erau și aceia care, pornind spre patrie, se opreau totuși la Giurgiu și renunțau să mai treacă fluviul¹³.

În acest fel, « Noul Sliven », care se ridicase atît de repede, dispăru în cîțiva ani. Slivnenii fugeau, distrugînd ceea ce nu puteau lua cu ei. Cele 600 de case și prăvălii se prefăcură în ruine. Rămase doar amintirea lor în denumirea de « Ville sirbești » dată cătunului ce ține de satul Cocoșești, la 6 kilometri de Ploiești, ca și una din străzile orașului ce poartă numele de Str. Berești¹⁴.

¹ Pentru detalii, *ibidem*, p. 43—45, 700—701, 731—733.

² Kristanov, Penakov, Maslev, *op. cit.*, p. 123—124.

³ Vezi, în afară de documentele citate în lucrarea lui Kristanov, alte documente relative la acest proces, la Seliminski, *op. cit.*, XIII, p. 29—41.

⁴ Sentința se află la *Arh. St. Ploiești*, Judecătoria județului Prahova, Registrul de sentințe al Tribunalului Prahova, Secția I, Nr. 2054/1836, p. 272—275 (neinventariat) și este dată în anexa acestui studiu.

⁵ *Arh. St. Ploiești*, Arhiva Tribunalului. Dos. 264/1836, f. 7—10; Dos. 24/1837.

⁶ Kristanov, Penakov, Maslev, *op. cit.*, p. 125.

⁷ Constantin N. Velichi, *Mișcările revoluționare de la Brăila*, Buc., 1958, p. 24. Vezi și Romanski, *Документи*, p. 476—477; Iv. Kasabov, *Moume спомену...*, Sofia, 1905, p. 44.

⁸ Tabakov, *op. cit.*, II, p. 232—233.

⁹ Romanski, *Документи*, p. 507.

¹⁰ *Arh. St. Buc. M.A.I. Dir. Adm.* 63/1849, f. 8, 32, 44, 45. Vezi și Romanski, *op. cit.*, p. 500.

¹¹ A rămas în țară pînă în 1842, cînd s-a reîntors în orașul său natal. Tabakov, *op. cit.*, III, p. 106.

¹² Romanski, *Документи*, p. 516.

¹³ *Arh. St. Buc. Vistieria*, Dos. 203/1834, f. 678, 718. Vezi și dos. 3178/1831, f. 84—86.

¹⁴ M. Sevastos, *op. cit.*, p. 216.